

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyně JUDr. Ludmilou Vlčkovou ve věci

žalobců:

- a) [redacted], narozená [redacted]
b) [redacted], narozený [redacted]
oba bytem [redacted], 434 01 [redacted]
oba zastoupení advokátem Mgr. Václavem Láskou
se sídlem Štefánikova 1/65, 150 00 Praha 5

proti

žalované:

AUTODROM Most a.s., IČO 25419048
se sídlem Tvrzova 5, 434 01 Most
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Zachem
se sídlem Karlovo nám. 325/7, 120 00 Praha 2

žaloba o stanovení povinnosti zdržet se obtěžování sousedního pozemku hlukem

takto:

- I. Žaloba, aby se žalovaná zdržela obtěžování žalobců hlukem pocházejícím z provozu motocyklů a automobilů na pozemcích žalované parc. č. [redacted], způsobem [redacted], které jsou zapsány na LV č. [redacted] pro k.ú. [redacted] obec [redacted], u katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště [redacted], pronikajícím na pozemek žalobců parc. č. [redacted] ([redacted]), jehož součástí je stavba č. p. [redacted] ([redacted]), vše zapsáno na LV č. [redacted] pro k. ú. [redacted] obec [redacted], u katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště [redacted], se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dobromila Křehotová.

- II. Žalobci jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 66 610,5 Kč do tří od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou negatorní žalobou domáhali uložení povinnosti žalované, aby se zdržela obtěžování žalobců hlukem pocházejícím z provozu motocyklů a automobilů na pozemcích žalované parc. č. [REDAKCE], způsob [REDAKCE], které jsou zapsány na LV č. [REDAKCE] pro k.ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE], u katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště [REDAKCE] pronikajícím na pozemek žalobců parc. č. [REDAKCE] ([REDAKCE]), jehož součástí je stavba č. p. [REDAKCE] ([REDAKCE]), vše zapsáno na LV č. [REDAKCE] pro k. ú. [REDAKCE], obec [REDAKCE] st, u katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště [REDAKCE].
2. Žalovaná se žalobou nesouhlasila a požadovala její zamítnutí, neboť popírala, že by její činností docházelo k pronikání hluku na pozemek žalobců v míře nepřiměřené místním poměrům, a že by podstatně omezovala obvyklé užívání pozemku žalobců. Argumentovala tím, že by se nemělo jednat o negatorní žalobu, ale o žalobu na náhradu újmy v penězích.
3. Rozsudkem ze dne 21.1.2020 okresní soud žalobu zamítl, ale odvolací soud na základě usnesení ze dne 13.10.2020 č.j. 14 Co 68/2020-228 rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V rozhodnutí zaujal právní názor, kterým je okresní soud vázán.
4. Na základě dokazování bylo zjištěno, že dne 28.8.1978 vydal tehdejší Národní výbor v Mostě jako příslušný stavební úřad (dále „stavební úřad“) územní rozhodnutí o umístění stavby „Branně-sportovní areál – autodráha Most“, přičemž shledal, že umístění této stavby vyhovuje mimo jiné i hygienickým předpisům. Následně dne 6.7.1979 vydal stavební úřad stavební povolení pro označenou stavbu, sestávající z autodráhy, startovací věže a depa, svépomocné dílny, vstupního sdruženého objektu a tunelového podjezdu (dále jen „autodrom“). V následujících letech byla postupně vydávána kolaudační rozhodnutí k povolení užívání těchto staveb i dalších staveb, které se stávaly součástí autodromu, přičemž ke všem stavbám vydala Okresní hygienická stanice v Mostě a následně Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje (dále „OHS a KHS“) závazné posudky, ve kterých s užíváním staveb za účelem provozování sportovní činnosti souhlasila. Žalovaná má živnostenské oprávnění k provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti. Žalovaná potvrdila, že v minulosti bylo provedeno měření hluku na základě kterého, překročila hygienické limity hluku a byla jí uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, kterou zaplatila (stalo se tak před 7 lety). Následně bylo proti ní zahájeno několik správních řízení, přičemž některá nejsou dosud pravomocně ukončená. Správní přestupky žalované související s hlukem z jejího provozu skončily podáním správních žalob, přičemž rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje a Magistrátu města Mostu byla soudem buď odmítnuta nebo zrušena. Z hlediska tohoto rozhodnutí, žádné z těchto rozhodnutí nemělo právní význam a soud z těchto rozhodnutí nevycházel.
5. Provoz žalované byl úředně schválen, jelikož činnost provozuje na zkolaudovaných stavbách, při jejichž povolování byl zkoumán jejich vliv na okolí, které užívá k účelům, pro které byly zkolaudovány, k provozování své činnosti má příslušné živnostenské oprávnění. Provoz žalované (provoz autodromu) lze podřadit pod provoz závodu nebo podobného zařízení, neboť areál autodromu, tvořený v žalobě označenými pozemky, včetně staveb, jež se na nich nachází a jsou jejich součástí, je majetkem žalované, která dle svého rozhodnutí je používá k provozování svojí podnikatelské činnosti. Soud v doplněném dokazování již neprováděl

důkazy k prokázání, zda provoz žalované byl úředně schválen a zda činnost žalované má povahu provozu závodu či jiného zařízení, neboť v těchto otázkách panuje shoda mezi okresním i odvolacím soudem (viz bod 16 usnesení odvolacího soudu).

6. Soud doplnil dokazování v intencích rozhodnutí odvolacího soudu.
7. Žalobci získali nemovitost do vlastnictví na základě kupní smlouvy ze dne [REDAKCE], tedy v době, kdy byl areál žalované již několik let v provozu, ale část nemovitosti měli v pronájmu od roku [REDAKCE], jak tvrdili.
8. Ze zprávy odboru Stavebního úřadu Magistrátu města Mostu vyplynulo, že v řízení o umístění stavby, o povolení provedení stavby a užívání stavby autodráhy v areálu autodromu nebyli vlastníci nemovitosti č.p. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE], Most, zařazeni mezi účastníky řízení. V archivní dokumentaci nebylo dohledáno, že by se tyto osoby domáhaly svých práv jako účastníci řízení. K uvedeným řízením nebyly podle archivní dokumentace vzneseny žádné námítky.
9. Územní rozhodnutí i kolaudační rozhodnutí k autodromu odkazují na další dokumenty, a to závodní posudek okresního hygienika ze dne 24.2.1978 č.j. 629-215/78 s tím, že jeho podmínky musí být respektovány; kolaudační rozhodnutí ze dne 16.5.1984 na ověřený projekt co do účelu, k němuž lze autodrom užívat. Ze závazného posudku ze dne 24.2.1978 č.j. 629-215/78 Okresního hygienika vyplynulo, kromě jiného, že určité části areálu žalované musí být odhlučněny a byl odkaz na Hygienický předpis sv. 37/1977 Směrnice č. 43 – jimiž se stanoví způsob měření a hodnocení hluku na stavbách pro bydlení (bod 2 závazného posudku). Projekt branně sportovního areálu vypracoval tehdejší podnik SHR – Báňské stavby Most v srpnu 1978.
10. Výzkumný ústav pro hnědé uhlí a.s. Most vypracoval několik odborných posudků vlivu hluku areálu žalované na okolní občanskou zástavbu a životní prostředí: jednalo se o odborný posudek z června 1979, který konstatoval, že k překročení limitů hluku nedochází; odborné posudky z listopadu 1990, z července 1992 a ze září 1992 konstatovaly, že dominantním zdrojem je komunální hluk a doporučily vybudování protihlukové stěny. Vyhodnocení vlivu hluku z provozu žalované z října 1993 bylo po realizaci protihlukové stěny a v době závodu, hluk z autodromu byl vyhodnocen jako plně srovnatelný s komunálním hlukem.
11. KHS provedla během let několik měření hluku, ale pouze jediné měření bylo na pozemku žalobců a proběhlo během tří dnů (od 6.8. do 8.8.2021) v době, kdy probíhaly závody superbiků s výsledkem překročení hygienických limitů (výsledná hodnocená hodnota 59,2 dB, 61,2 dB a 71,3 dB). Ostatní předložené listiny o výsledcích měření hluku byly na pozemcích jiných vlastníků, kteří se však svých práv na omezení hluku soudní žalobou nedomáhají. Videá a audia o hluku z provozu žalované předložené žalobci, jsou amatérským měřením hlukoměrem soukromé osoby.
12. Ze zprávy Veřejného ochránce práv, ombudsmana ze dne 25.1.2021, který provedl vlastní šetření, je pro dané řízení významné, že KHS zadala u Zdravotního ústavu vypracování odborné studie „Vliv aktivit Autodromu Most na zdraví obyvatel“ a z výsledků Studie vyplývá, že hluk z provozu autodromu je obtěžující, ale nebylo prokázáno ohrožení zdraví. Negativní účinky hluku z provozu autodromu jsou především v oblasti subjektivního obtěžování. Obtěžování hlukem z provozu autodromu, který se stejně jako část obytné zástavby nachází v předmětném území po desítky let a je problémem komplexním. Nepostačuje pouze jeho jednostranné řešení. KHS měla již v roce 1996 výhrady v souvislosti se zpracováním zastavovacích plánů území Městem a okresní hygienik upozornil orgány samosprávy, že okolí autodromu je zatíženo zvýšenou hladinou hluku z provozu autodromu a je nutnost upozornit budoucí stavebníky na tento hluk. V roce 2007 vydala KHS nesouhlasné stanovisko ke změně

územního plánu Města, týkající se ploch poblíž autodromu, které se měly stát územím s plochami pro bydlení. Přesto probíhala výstavba rodinných domů a pokračovala i přes nesouhlasné stanovisko KHS.

13. Soud zamítl některé důkazy a v tomto smyslu poznamenává, že podle Ústavního soudu (III. ÚS 95/97, III. ÚS 139/05, případně další), neakceptování důkazního návrhu účastníka lze založit třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Třetím je pak nadbytečnost důkazů, tj. argument podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Soud zamítl návrhy žalobců na provedení výslechu několika desítek svědků bydlících v blízkosti autodromu, stejně tak návrh žalované na výslech svědků, kteří by nebyly hlukem z provozu žalované obtěžovány, neboť vnímání hluku je velmi subjektivní a zejména navržené svědci žalobců se nedomáhají obtěžování hluku z provozu žalované. Dále zamítl několikrát navržené místní šetření, neboť soud není akreditován k měření hluku a vnímání hluku při místním šetření v blízkosti autodromu by bylo vnímání subjektivní. Zamítnut byl i důkaz místního ohledání pouze v době závodů, neboť v době závodu bývá hluk zvýšen oproti běžnému provozu žalované a takové místní šetření by bylo tendenční. Zamítnut byl navržený důkaz přehledu akcí na autodromu, který by neprokázal žádnou rozhodnou skutečnost. Byl zamítnut i navržený důkaz televizními reportážemi proto, že lze mít pochybnosti o jejich objektivitě, televizní reportáže nemohou ovlivnit rozhodnutí soudu a navržené reportáže nebyly aktuální.
14. Soud na základě doplněného dokazování dospěl k následujícímu skutkovému závěru. Provoz žalované (provoz autodromu) lze podřadit pod provoz závodu či jiného zařízení, neboť areál autodromu tvořený v žalobě označenými pozemky, včetně staveb, jež se na nich nachází a jsou jejich součástí, je v majetku žalované, která dle svého rozhodnutí je používá k provozování své podnikatelské činnosti. Provoz žalované byl úředně schválen, jelikož činnost provozuje na zkolaudovaných stavbách, při jejichž povolování byl zkoumán jejich vliv na okolí, užívá je k účelům, pro které byly zkolaudovány, a k provozování své činnosti má příslušné živnostenské oprávnění. Rozsah, v jakém byl provoz žalované schválen vyplývá ze závodního posudku Okresního hygienika ze dne 24.2.1978, který odkazoval na tehdy platný Hygienický předpis sv. 37/1977 Směrnice č. 43. Projekt branně sportovního areálu ze srpna 1978 se týká účelu, k čemu autodrom lze užívat. Z uvedených předpisů platných v době kolaudace, v případě autodromu byl stanoven limit na 50 dB (určeno dle ods. 44) +10 dB (dle ods.47) + 10 dB (podle tabulky 7 a 8), tj. 70 dB v denní dobu od 7-21 hodin, 60 dB od 6-7 hodin a v noční dobu (ods.44, tabulka 7 a 8). Tyto hodnoty odpovídají i hodnotám uvedených v dokumentu „Hodnocení vlivu hluku branně sportovního areálu ze dne 28.5.1978“ (maximální limity hluku pro závody 71,5 dB, pro trénink 58,5 – 60,7 dB). Jediné měření hluku na pozemku žalobců bylo provedeno v rozmezí tří dnů s výsledkem 59,2 dB, 61,2 dB a 71,3 dB, kdy na autodromu probíhaly závody superbiků. K ostatním měřením soud nepřihlédl, neboť bylo měřeno na pozemcích jiných vlastníků anebo se jednalo o amatérské měření s konkrétním zaměřením. Zdravotní ústav vyhodnotil třídní přeměření hluku na pozemku žalobců v době závodů superbiků za překročení hygienických limitů podle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví.
15. Naměřené třídní hodnoty na pozemku žalobců nemůžou mít vypovídací hodnotu ve smyslu, že provoz žalované překračuje limity hluku, neboť měření bylo zaměřeno tendenčně pouze na dobu víkendových závodů superbiků a nikoliv jiných závodních strojů. Měření hluku z provozu žalované v době, kdy probíhaly závody automobilů nebylo na pozemku žalobců

provedeno přesto, že se žalobci domáhají i zdržení se hluku z těchto vozidel. Zda provoz žalované překračuje či nikoliv limity hluku, je dle názoru soudu objektivně zjistitelné měřením akreditovanou firmou na pozemku žalobců v delším časovém úseku s přihlédnutím k dalším faktorům, jako např. ke klimatickým podmínkám, ke komunálnímu hluku, k závodnímu provozu různých sportovních strojů apod. V tomto smyslu však žalobci ani po poučení podle § 118a ods. 1 a 3 o.s.ř. důkazy nenavrhli. Jak bylo shora uvedeno, soud nepřipustil ty navržené důkazy, které by prokazovaly překročení limitů hluku na základě subjektivního vnímání ať už svědků či při místním šetření. Žalobci své tvrzení o překročení hlukových limitů z provozu žalované opírali pouze o tři denní měření na jejich pozemku za situace konkrétních závodů a to superbiků, i když na autodromu probíhají závody i jiných sportovních vozů a sami žalobci se v žalobě domáhali omezení hluku i z automobilů. Tvrzení opírali i o měření na pozemcích jiných vlastníků, ke kterým soud nepřihlížel právě pro měření na cizích pozemcích, u kterých se jejich vlastníci soudní žalobou nedomáhají svých práv.

16. Bylo prokázáno, že právní předchůdce žalobců (vlastník pozemku p.č. ■■■ v k.ú. ■■■) neměl v řízení o úředním schválení provozu žalované možnost uplatnit proti provozu námitky, neboť nebyl účastníkem schvalovacího řízení. Podle soudu již před několika lety vážně pochybily orgány samosprávy, které povolily výstavbu rodinných domů v blízkosti autodromu i přes nesouhlas okresního hygienika a KHS, která vydala vyjádření, že půjde o plochy k bydlení pouze „podmíněně přípustné“, a to při splnění stanovených podmínek (prokázání podlimitních hodnot hluku pro chráněné prostory; v opačném případě je u staveb nezbytné navrhnout odpovídající protihluková opatření). Tyto skutečnosti vyplynuly z šetření ombudsmana. Kupní smlouvou bylo prokázáno, že žalobci se stali vlastníky nemovitosti v době, kdy autodrom byl několik let v provozu a potvrdili, že část nemovitosti měli pronajatu několik let před koupí. Soud toto tvrzení vzal za prokázané, neboť nebylo vyvráceno jiným důkazem a žalovanou nebylo zpochybněno. Žalobci si při koupi nemovitosti museli být vědomi hluku z provozu autodromu.
17. Žalobci po poučení soudem podle § 118a ods. 1 a 3 o.s.ř. (usnesení ze dne 12.1.2022) nenavrhli důkaz, podporující jejich tvrzení, že imise ohrožují jejich zdraví, neboť z jejich pohledu se doložení důkazů zdálo předčasné a odporovalo by procesní ekonomii. Žádali o stanovení nové lhůty, kterou soud však neposkytl, neboť neshledal důvod na poskytnutí další lhůty. Po poučení soudem podle § 118a ods. 1 a 3 o.s.ř. (usnesení ze dne 24.6.2022) žalobci na podporu tvrzení, že hluk z provozu žalované překračuje míru přiměřenou místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání jejich pozemku, navrhli důkazy, které toto tvrzení nepodporuje (důkaz měření hluku na pozemku jiného vlastníka, televizní reportáže, výsledky několika desítek svědků, video a audio záznam, místní šetření v době závodů). Význam jednotlivých důkazů již uveden shora.
18. Soud po právní stránce posuzoval věc podle zákona č. 82/2012 Sb., občanského zákoníku (dále „o. z.“), účinného od 1.1.2014, neboť předmětem řízení je požadavek na zdržení se imisí, jenž se posuzuje podle právní úpravy účinné v době rozhodování soudu.
19. Podle § 1013 ods. 1 o. z. vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.
20. Podle § 1013 ods. 2 o. z. jsou-li imise důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, má soused právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma

způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednání nepřihlédlo. To neplatí, pokud se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen.

21. Ustanovení § 1013 ods. 2 o.z. řeší konflikt mezi výkonem vlastnického práva umožněným pravomocným rozhodnutím o schválení provozu závodu či podobného zařízení na straně jedné a právem vlastníka nebýt rušen (obtěžován imisemi - § 1013 ods. 1 o.z.) na straně druhé. Minimální podmínkou pro aplikaci § 1013 ods. 2 je, že imise je důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, přičemž ve schvalovacím procesu byl schvalující orgán povinen zabývat se účinky provozu na okolí (zpravidla na životní prostředí).
22. Soud věc posoudil jako tzv. privilegované imise podle § 1013 ods. 2 o.z., neboť činnost žalované má povahu provozu závodu či jiného zařízení, provoz žalované byl úředně schválen, schvalovací orgán se zabýval dopady na životní prostředí a žalovaná rozsah provozu, který byl dán tehdy platnou legislativou (viz shora) nepřekračuje, což bylo v rámci dokazování zjištěno. Měření hluku z provozu žalované na pozemku žalobců bylo zadáno Zdravotnímu ústavu tendenčně, zaměřené pouze na závody suberbiků (závodních motocyklů), měření bylo pouze v době závodů, nikoliv např. v době tréninků, a to pouze v délce tří dnů, a proto nemůže mít vypovídající hodnotu o překračování limitů hluku, když tuto otázku je třeba řešit v širších souvislostech. Žalobci se žalobou domáhají obtěžování hluku nejen z motocyklů, ale i z automobilů, přičemž měření hluku v době závodů a tréninků automobilů nebylo na pozemku žalobců žádným důkazem doloženo (nebylo měřeno). Pokud v minulosti bylo KHS zahájeno se žalovanou správní řízení na základě výsledků měření hluku z provozu žalované, jednalo se o měření na pozemcích jiných vlastníků.
23. Přesto, že soud věc posuzoval podle § 1013 ods. 2 o.z., v intencích rozhodnutí odvolacího soudu se také zabýval tím, zda by nebylo možno imise žalované posoudit podle § 1013 ods. 1 o.z. Právní předchůdce žalobců (vlastník pozemku p.č. ■■■ v k.ú. ■■■■) neměl v řízení o úředním schválení provozu žalované a stavebním řízení, možnost uplatnit proti provozu námitky, jak vyplynulo ze zprávy stavebního odboru, neboť nebyl účastníkem tohoto řízení. I když právní předchůdce žalobců neměl možnost uplatnit námitky, není vyloučeno posouzení imise žalované jako privilegované podle § 1013 ods. 2 o.z. Soud se zabýval střetem dvou posuzovaných práv – jednak práva provozovat na základě úředního schválení závod či jiné podobné zařízení a jednak práva na ochranu proti imisím. V tomto smyslu konstatoval, že žalobci nabyli pozemek v roce ■■■ (několik let předtím, měli část nemovitosti pronajatou – viz kupní smlouva a tvrzení žalobců), kdy autodrom byl řadu let v provozu a výstavba rodinných domů v lokalitě blízkosti autodromu probíhala přes nesouhlas hygienika (viz šetření ombudsmana). V testu proporcionality provoz autodromu oproti právu na ochranu před imisemi uspěl, jelikož autodrom vybudoval protihlukové stěny umožňující co možná nejvyšší omezení imisí (viz závazný posudek okresního hygienika ze dne 19.1.1994 s kolaudací, závazné stanovisko KHS ze dne 22.5.2007 a kolaudační souhlas ze dne 4.6.2007).
24. Soud se také zabýval výjimkou z možnosti posoudit imise jako privilegované za situace, kdy byl provoz žalované úředně schválen a žalovaná nepřekračovala rozsah jeho úředního schválení. Takovou výjimkou je především situace, kdy imise ohrožují základní právo, zejména právo na život a zdraví. Přesto, že žalobci tvrdili, že imise žalované ohrožují jejich zdraví, ke svému tvrzení nedoložili žádný důkaz i po poučení podle § 118a ods. 1 a 3 o.s.ř. (usnesení ze dne 12.1.2022). Břemeno tvrzení a důkazní tížilo žalobce a ti důkazní břemeno neunesli.
25. Přesto, že věc byla posouzena podle § 1013 ods. 2 o.z., zabýval se soud také tím, v jakém rozsahu hluk z provozu žalované překračuje míru přiměřenou místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku žalobců. Odborné posudky vlivu hluku v areálu žalované vypracované VÚHU jsou již z 90 let. Žalobci přesto, že tvrdili, že míra obtěžování hlukem z provozu žalované překračuje míru přiměřenou místním poměrům, nedoložili ke svému

tvrzení důkaz přesto, že byli soudem poučeni podle § 118a ods. 1 a 3 o.s.ř. (usnesení ze dne 24.6.2022). Soud nemohl porovnat míru přiměřenou poměrům v daném typu lokality, tedy v okolí provozu obdobného závodu jako je závod žalované, neboť na území ČR se nenachází autodrom v obytné lokalitě (autodrom v Brně je mimo obytnou zónu). Soud sice zjišťoval výsledky měření hluku hygienickou stanicí jako správním orgánem, ale již nevyčkával na pravomocné skončení těchto správních řízení. V této souvislosti je třeba konstatovat, že soud odmítl jako důkaz místní šetření v době závodů pro subjektivní vnímání hluku. Soud nemá k dispozici přístroj na měření hluku a není certifikovaným orgánem k měření hluku. Jak bylo již shora uvedeno, vypovídající hodnoty měření hluku by byly za situace, kdy k měření imisi z provozu žalované by došlo v delším časovém období, za různých klimatických podmínek, za závodního provozu autodromu, k měření by došlo pouze na pozemku žalobců, a nikoliv jiných vlastníků pozemků, kteří se svých práv nedomáhají, měřením by se odlišil hluk z provozu žalované od komunálního hluku, měření by prováděla akreditovaná společnost apod. Z třidenního měření na pozemku žalobců v době závodů superbiků, nelze jednoznačně určit, jak velkou měrou se podílí provoz žalované na celkovém hluku v ulici a jak velkou měrou se na hluku podílejí ostatní faktory (např. autoprovoz – silnice vedoucí k rekreační oblasti Matylda, provoz MHD, provoz z přilehlé několika proudové silnice).

26. Důvody shora uvedené vedly soud k právnímu posouzení věci podle § 1013 ods. 2 o.z., kdy soud respektoval právní názor odvolacího soudu a zabýval se jak ustanovením § 1013 ods. 1 o.z., tak i § 1013 ods. 2 o.z. Po doplněném dokazování se zaměřením na prokazování hlukové zátěže na pozemku žalobců ze strany provozu žalované, dospěl ke stejnému závěru jako v předchozím svém rozhodnutí, tedy že žalobci mají právo na náhradu újmy v penězích. Žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalované, jež byla v řízení úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 66 610,5 Kč. Tyto náklady se skládají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 1 ve spojení s § 7 bod 4 zákona č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) ve výši 1 500 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., za 12 písemných podání po 1 500 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (ze dne 2.7.2018, ze dne 16.1.2019, ze dne 5.4.2019, ze dne 25.10.2019, ze dne 23.3.2020, ze dne 11.12.2020, ze dne 3.2.2021, ze dne 17.1.2022, ze dne 25.2.2022, ze dne 14.6.2022, ze dne 23.9.2022 a ze dne 27.1.2023), za 6 účasti u jednání po 1 500 Kč dle § 11 ods. 1 písm. g) a. t. (dne 18.12.2018, dne 10.9.2019, dne 14.1.2020, dne 25.5.2022, dne 25.1.2023 a dne 29.3.2023), za účast při vyhlášení rozsudku ve výši 750 Kč dle § 11 ods. 2 písm. f) a. t., za nahlížení do spisu v 11 případech po 1 500 Kč (dne 19.11.2018, dne 5.3.2019, dne 8.1.2020, dne 30.11.2020, dne 20.12.2021, dne 20.5.2022, dne 12.9.2022, dne 21.11.2022, dne 6.1.2023 a dne 27.3.2023) dle 11 ods. 1 písm. f) a. t. Toto ustanovení lze za použití analogie účtování tohoto úkonu použít i v občanském soudním řízení. Celkem 45 750 Kč. Dále bylo přiznáno 31 paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. (celkem 9 300 Kč) a daň z přidané hodnoty 21 % z částky 55 050 Kč ve výši 11 560,5 Kč. Nebyly přiznány požadované náklady řízení za porady s klientem dne 17.12.2018, dne 9.9.2019, dne 13.1.2020, dne 20.5.2022 a dne 7.1.2023 dle § 11 ods. 1 písm. c) a. t., neboť tyto úkony nebyly ze spisu zjistitelné a žalovanou nebyly doloženy a prokázány.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Most 29. března 2023

JUDr. Ludmila Vlčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Dobromila Křehotová.